

1

อาหารป่า

ป๊อก! ป๊อก! ป๊อก!

เสียงมีดลับเขี่ยดังมาจากในครัว กลิ่นหอม ตะไคร้ ใบมะกรูด โขยมาตามลม พร้อมกันนั้นเสียงครกตำพริกก็ดัง ถึยิบ ลักครู่หนึ่งกลิ่นอาหารพวกลาบเนื้อก็โขยมาเข้าจมูก ตั้งแต่พงศ์ยังเดินอยู่บนถนนใกล้บ้าน เด็กชายเปลอกลิ้น น้ำลายลงคอขณะเหลือบมองไปทางเรือนครัว เห็นกลุ่มควัน ไพปะทุขึ้นเหนือหลังคาเป็นสาย ก่อนจะถูกลมพัดกระจายไปในอากาศ

แม่คงกำลังทำกับข้าว พงศ์คิด ขณะรู้สึกประหลาดใจที่แม่เข้าครัวทำกับข้าวเร็วกว่าทุกวัน

“พี่พงศ์ พี่พรต พ่อกลับมาแล้ว” พลอย น้องคนเล็ก ร้องบอกพี่ทั้งสองตั้งแต่ยังไม่ทันก้าวผ่านประตูบ้านเข้ามา

พลอยยืนถือของกินอยู่กลางชาน หันหน้ามาทางถนนหน้าบ้าน จ้องมองพงศ์กับพรตที่เดินตามหลังกันมา สองพี่น้องเพิ่งกลับจากโรงเรียน

พลอยเพิ่งอายุสี่ขวบจึงยังไม่ได้เข้าโรงเรียนเหมือนพี่ทั้งสอง และเป็นลูกสาวคนเดียวของพ่อแม่

พงศ์เป็นพี่ชายคนโตอายุ 12 ปี กำลังเรียนอยู่ชั้น ป.6 ส่วนพรตอ่อนกว่าพงศ์สองปี ปีนี้อยู่ชั้น ป.4

“ไฮโย! พ่อมาแล้ว พ่อมาแล้ว” พรตออกวิ่งนำหน้าพงศ์ พลังส่งเสียงแสดงอาการยินดีที่พ่อกลับบ้าน ปรกตินั้นพ่อไม่ค่อยได้อยู่บ้าน เพราะอาชีพของพ่อต้องเข้าป่าคราวละหลายวัน แรกๆ นั้นพงศ์ไม่ค่อยเข้าใจการทำมาหากินของพ่อนัก พ่อเพียงบอกลูกๆ ว่า ‘ไปป่า’ เวลาพ่อกลับมาบ้านแต่ละครั้ง พ่อจะมีเงินจำนวนหนึ่งมาให้แม่ บางครั้งพ่อก็ได้เนื้อสดๆ มาด้วย

พงศ์เคยถามพ่อเรื่องเนื้อสดที่ได้มาให้แม่ทำกับข้าว

“เนื้ออะไรพวกเอ็งก็กินเถอะ มีให้กินก็กินไป ไม่ต้องถาม” พ่อมักจะตอบอย่างไม่พอใจเช่นนี้ ทำให้พงศ์เลิกคิดที่จะถามเรื่องนี้กับพ่ออีก แต่วันหนึ่งพงศ์ก็ได้ยินพรตถามคราวนี้ดูพ่อจะอารมณ์ดีกว่าวันที่พงศ์ถาม เพราะพ่อให้คำตอบที่ดีกว่า ไม่แสดงอารมณ์หงุดหงิดให้ต้องรีบเดินหนีเหมือนวันนั้น

“เนื้อป่านะสิพรต พ่อมาจากป่าก็ต้องได้ของป่ามากิน” พ่อตอบ แต่ฟังแล้วก็ไม่กระจ่างนัก พรตก็ดูจะไม่เข้าใจ

คำตอบของพ่อ พงศ์จึงได้ยื่นพรตซักต่ออีกว่า

“เนื้อป่านี่เนื้ออะไรพ่อ”

พงศ์เห็นพ่อนิ่งอยู่นานคล้ายไม่เต็มใจจะตอบ แต่แววตาของพรตที่จ้องหน้าพ่อตลอดเวลาในนี้ดูอยากรู้เสียจริงๆ แทนที่พ่อจะบอกออกมาตรงๆ กลับย้อนถามว่า “ในป่ามีสัตว์อะไรบ้างล่ะ”

พรตคิดหนัก เขาทำท่าเหมือนคิดการบ้านเลขยากๆ ลักครู่พงศ์ได้ยินเสียงพรตพูดกับพ่อว่า

“สัตว์ป่าที่ครูสอนก็มี กวาง เก้ง หมูป่า”

“เออ พวกนั้นแหละ” พ่อรับเสียงค่อนข้างเบากว่าปกติ ท่าที่ดูมีเลศนัย พงศ์คิดอย่างนี้อยู่คนเดียว

ในบทเรียน ในหนังสือ หรือเวลาครูสอน สัตว์ป่าที่พรตเอ่ยถึง ล้วนแต่เป็นสัตว์ป่าหวงห้าม ต้องอนุรักษ์ไม่ให้ทำลาย นี่กระมังที่ทำให้พ่อไม่ค่อยอยากจะพูดถึง แต่พรตกับพ่อดูจะพูดกันได้แม้จะเป็นเรื่องที่พ่อฝันใจ

แม่พูดกับพงศ์ว่า “พรตมันลูกพ่อ พูดกันรู้เรื่อง คุยกันอย่างดี ไปง่เงงใจร้อนเหมือนกัน”

พงศ์คิดว่าเป็นอย่างที่แม่พูดจริงๆ พรตกับพ่อคุยกันได้มานาน ต่างจากพงศ์ที่คุยกับพ่อไม่ทันไรก็มีเรื่องขัดใจกันแล้ว

“พ่อ ผมอยากไปป่ากับพ่อ หยูดโรงเรียนให้ผมไปด้วยนะ ผมอยากเห็นพ่อยิงหมูป่า ยิงกวาง” น้ำเสียงพรตกระตือรือร้น

“ปิดเทอมหน้าแล้งค่อยไป หน้าฝนในป่าลำบาก” เสียง

พ่อพูดกับพรต

“จริงๆ นะพ่อ” พรตกอดพ่อ ก่อนจะแนบศีรษะชุกตัก
อยู่ครู่หนึ่ง

“เฮ้! นวดขาให้พ่อสิ กำลังเมื่อยทีเดียว”

พรตลุกขึ้นนั่งดึงขาพ่อให้เหยียดตรง แล้วจึงค่อย
ลงมือนวดไปตามลำขา พ่อทำสีหน้าพอกพอใจพาลางชมว่า
พรตนวดเก่ง

พ่ออายุใกล้จะย่างเข้าสามสิบ ผิวสีทองแดง ร่างใหญ่
แข็งแรง หน้าคมเข้ม ผิดกับแม่ซึ่งบอบบาง ผิวขาว ใบหน้า
ค่อนข้างแบน แม่จะพูดน้อย ใจดี พงศ์กับพลอยมีสีผิว
เหมือนกัน รวมทั้งอุปนิสัยใจคอ พงศ์ได้เค้าความคมคายของ
ใบหน้าจากพ่อ ส่วนพรตแทบจะเรียกว่าถอดแบบพ่อทั้ง
รูปร่าง สีผิว และนิสัยใจคอ

**ยามหนังสือที่พรตสะพายไว้บนหัวไหล่หนักอึ้ง ทำให้เขา
วิ่งไม่คล่องตัวนัก ข้าในมือยังหิวปีนโตที่ใส่อาหารมื้อกลางวัน
ไปกินที่โรงเรียน ท้าวิ่งของพรตจึงดูตลก ทำให้พงศ์หัวเราะ
เสียงดังตามหลังมา อากาการรีบเร่งอยากพบพ่อทำให้ฝ่าปีนโต
ของพรตหล่นกลิ้งไปอีกทางหนึ่ง เจ้าตัวตามตะครุบพาลางส่ง
เสียงโวยวายลั่น**

“เดี๋ยวเหยียบแบนเสียเลย” พรตก้มลงเก็บฝ่าปีนโต
สีหน้าหงุดหงิด

“ลำบากนักก็อย่าวิ่งเลยพรต เดินเอาก็ได้” พงศ์ร้องยั่ว

ขณะก้าวขึ้นบันได “เห็นไหม คนที่เดินอย่างมั่นคงไม่รีบร้อน
วิ่งพะรุงพะวังเหมือนบ้าหอบฟางก็จะมาถึงก่อน” พงศ์หันมา
พูดพลางหัวเราะก่อนจะก้าวขึ้นบ้านไป

“ไ้บ้! อย่ามาัยวะนะ” พรตตะโกนใส่พี่ชายเสียงดัง
น้องสาวยืนงง รู้สึกแปลกใจที่ชายทั้งสองที่เห็นมาด้วย
กันตึ่ๆ กลับเปลี่ยนท่าที่เป็นทะเลาะกันเสียแล้ว

“มันเรื่องอะไรกันวะ มาถึงก็ทะเลาะกันลั่นบ้าน” ถัน
ผู้เป็นพ่อโผล่หน้าออกมาตะโกนถาม พงศ์หัวเราะพลางยกมือ
ไหว้พ่อแม่ เขาปฏิบัติเช่นนี้เป็นประจำเวลากลับจากโรงเรียน
พอดีแม่เดินออกมาจากในครัวไปตักน้ำในตุ่มล้างมือ

พรตยังร้องไห้ไม่ยอมขึ้นบ้าน แม่หันมามองพงศ์คล้าย
จะถาม

“ผมก็ไม่ได้ทำอะไรนี่แม่ พรตจะวิ่งขึ้นบ้าน ฝ่าปิ่นโต
หล่นเลยโกรธ” พงศ์บอกก่อนจะเสียงเข้าห้องนอนของตน
เด็กชายวางย่ามหนังสือที่มุมห้อง ขณะก้มหน้าก้มตาเปลี่ยน
เสื้อผ้าอยู่นั้น ก็ได้ยินเสียงพ่อตะโกนเรียกพรตจากในครัวว่า

“พรต พรตมานี่ พ่อทำอะไรให้กิน มาดูสิ ของชอบ
พรตด้วยนะ”

พรตยังอ้าปากร้องไห้ราวกับเด็กวัยสองสามขวบ พลอย
ยืนมองอยู่เชิงบันได คิดจะปลอบพี่ชายบ้าง

“พี่พรต พ่อได้ลูกอะไรไม่รู้มาฝาก หวานๆ เบี้ยวๆ
อร่อยดี มาเอาสิ” น้องสาวยื่นผลไม้ป่าลูกเป็นพวงสีแดงอม
แสด แม่ทนฟังเสียงร้องไม่ไหวรีบลงไปดู ลูกชายคนเล็กยืน

สะพานกระเปาะแห่งหน้าอำเภอร้องไห้ น้ำตาไหลพราก เจ้าตัว
ใช้มือข้างที่ไม่ถือปืนโตป้ายทั้งน้ำมูกน้ำตาแล้วเช็ดกับกัน
กางเกง จนปรากฏรอยเยื่อเป็นปื้นแข็ง

“ร้องทำไม พรต จะเป็นหนุ่มแล้วนะลูก หยุกร้องให้
เพื่อนเขามาหยุดดูไม่อายเค้าเหรอ” แม่ว่า พอดิมองไปทาง
ประตูบ้านเห็นเด็กๆ ในชุดนักเรียนจะเดินผ่านไปบ้านของตน
เลยถือโอกาสหยุดมองพรตร้องไห้อยู่อย่างสนใจ

พรตหันขวับไปมอง ตะโกนใส่เพื่อนร่วมโรงเรียนที่
บังอาจมาแอบยืนดูเขาร้องไห้

“ไอ้มี! ไอ้เซ้! มึงมายืนดูทำไม” พรตก้มลงเก็บก้อน
ดินขว้างออกไปใส่กลุ่มเด็กๆ พวกนั้นด้วยความโกรธ

“อ้าว! พาลไปใหญ่แล้ว ไปขว้างเขาทำไม ถูกหัวลูกเขา
แตกจะเดือดร้อนกันใหญ่” แม่เอ็ดพรต

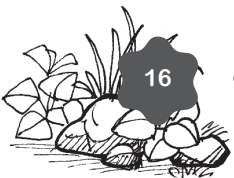
“ไป ขึ้นบ้าน อย่าดื้อกับแม่นะ ทำอย่างนี้เขาเรียกว่า
รวนไม่เข้าเรื่องนี้” แม่ทำขิงขังหยิบตัวไม้ไฟที่คว่ำได้แถวนั้นจะ
ตีเอาจริงๆ

พอดีพ่อเสร็จจากคลุกเนื้อทำลาบเดินมาล้างมือที่
นอกชานจึงตะโกนเรียกพรต

“พรต! พรต! พ่อมีอะไรมาฝาก พงศ์เอามาให้น้องดูสิ
อยู่ในช่องแขวนอยู่ข้างประตูรั้วนั่นแหละ”

พรตเสียงเบาลง แต่ยังสะอื้นฮักๆ

พงศ์เอาซองมายื่นให้พ่อ ความรีบร้อนทำให้เด็กชาย
ไม่มีเวลามองดูว่าอะไรอยู่ข้างใน ได้ยินเพียงเสียงแกรกราก

อยู่ในนั้น

พ่อเปิดฝาช่องล้วงมือเข้าไปข้างใน ลักครู่หนึ่งก็จับสัตว์
สี่เท้าหางเป็นพวงออกมาซุ้ให้ลูกชายดู มันเป็นลูกกระแตตัว
เล็กๆ กำลังน่ารักนั่นเอง

“พรตเห็นมัย เอ็งอยากได้ไม่ใช่เรอะ” พ่อถาม หน้า
ระบวยิ้ม

พรตหยุดร้องไห้ รีบขึ้นบ้านมาอย่างรวดเร็ว คราวนี้
พรตคล่องแคล่วขึ้นมาก เพราะแม่รับยามหนึ่งลือกับปิ่นโตไป
แล้ว

2

กระแตน้อย

พรตรับลูกกระแตจากมือพ่อ นัยน์ตาวาววับของเขา
บอกให้รู้ถึงความตื่นเต้นดีใจ พรตเคยคิดอยากได้ลูกกระแต
ตัวเล็กๆ ไว้เลี้ยงนานแล้ว เขาเคยรบเร้าให้พ่อหามาให้บ่อยๆ
เด็กชายเพิ่งจะได้สมใจก็ครั้งนี้เอง

เจ้ากระแตตัวน้อยไม่คุ้นกับมือที่จับต้องตัวมัน จึง
พยายามดิ้นเพื่อจะให้หลุดจากมือคืนสู่อิสระ กรงเล็บบน
ปลายนิ้วเล็กๆ ตะกุยตะกายซูดซวน จนผิวหนังพรตเป็นริ้ว
รอยผื่นแดงเหมือนหนามซูด พรตรู้สึกเจ็บและเกรงมันจะกัด
นิ้วมือ

“เอาใส่ข้องไว้ก่อน เลี้ยงให้เชื่อง จะได้จับเล่นได้” พ่อ
บอก

พรตรีบเอากระแตน้อยใส่ไว้ในข้อง เขาแหบหน้าเฝ้าดู

มันทางปากช่อง เห็นมันวิ่งวนเวียนหาทางออก สัตว์ป่าทุกตัว ก็เหมือนกระแต ชอบความเป็นอิสระ ชอบท่องเที่ยวไปตามอำเภอใจ

“ให้พลอยดูมั่งสิพี่พรต” น้องสาวขยับเข้ามาใกล้ๆ หลังจากยืนจ้องอยู่นาน

“ไม่ให้ดู นี่ของพี่นะ” พรตปฏิเสธเสียงหัวนพลางหยิบฝาช่องปิดฉับ ก่อนจะเดินก้าวยาวๆ เข้าไปในห้องที่พงค์เพิ่งเปลี่ยนเสื้อผ้าออกมา พรตกับพงค์นอนห้องเดียวกัน พรตก้าวออกมาจากห้องหลังจากเปลี่ยนเป็นชุดกางเกงอยู่กับบ้านแล้ว อากาศร้อนอบอ้าวทำให้พรตไม่สนใจจะสวมเสื้อ เขาก็ต้องใส่กระแตเดินมานั่งข้างพ่อ

“พ่อ กระแตมันกินอะไร” พรตถาม

“กินกล้วยสุก ฝรั่งสุกมันก็กิน” พ่อบอก

พงค์สนใจถุงปุ๋ยที่วางพิงอยู่ข้างฝาครัว เขาเห็นคล้ายกิ่งไม้ไผ่ฟันปากถุงขึ้นมาเพียงเล็กน้อย

พงค์ขยับเข้าไปใกล้และก้มลงแหวกปากถุงดู

“พ่อ เอาลูกนกขุนทองมาให้ผมเลี้ยงอีกนะ” พรตบอกกับพ่อ

“นกขุนทองทำรังในโพรงไม้ต้นสูงๆ พ่อเคยเห็นโพรงมันเหมือนกัน รอให้มีคนเป็นต้นไม้เอาลูกมัน พ่อจะขอแบ่งเขามาให้พรตเลี้ยงบ้าง” พ่อบอก

พรตอยากได้ถึงวันนั้นเร็วๆ เขาอยากฝึกนกขุนทองให้

พูด

“ถ้าได้มา ผมจะฝึกให้มันเรียกพ่อกับแม่กินข้าว ฝึกให้มันพูดพ่อจ๋า แม่จ๋า” พรตพูดตาเป็นประกาย

พงศ์เลี้ยงลงมาอาบน้ำ พร้อมอาบให้พลอยด้วย เนื้ออย่างของแม่ส่งกลิ่นหอมมาฉุยๆ ตะวันอ่อนแสงลงมากแล้ว อาบน้ำเสร็จพงศ์เปลี่ยนเสื้อผ้าให้พลอย ส่วนตนเองกลับไปสวมชุดเก่าอีกครั้งหนึ่ง พอดีแม่ส่งเสียงเรียกมาจากในครัว

“อย่างเนื้อเสร็จแล้ว จะกินข้าววียัง”

“อะไรเสร็จแล้วก็ยกออกมา” พ่อบอก

‘อะไร’ ของพ่อ หมายถึงกับข้าวที่พ่อปรุงเอง มีต้มเครื่องในกับลาบ

“พงศ์มาช่วยแม่ยกสำรับ” แม่เรียกพงศ์ให้ไปช่วย

พงศ์เข้าไปยกสำรับมาวางกลางระเบียงใกล้ๆ กับที่พอนั่งอยู่ แล้วจึงย้อนกลับไปยกหม้อข้าวมาวาง พงศ์ชำเลื่องมองพรตแวบหนึ่ง ยังเห็นก้มหน้าก้มตาดูกระแตเพลิน

“พรตไปเอาขันตักน้ำมาไว้ให้พ่อแม่สิ” พงศ์ใช้น้องชาย

“เอ็งไปตักสิ กูไม่ว่างนี่” พรตเงยหน้าสบตาพงศ์แวบหนึ่ง แล้วก้มลงดูกระแตของตนต่อ

“นั่งเล่นเฉยๆ ว่าไม่ว่าง” พงศ์ต่อว่า

“ไม่เห็นเรอะ กำลังให้กล้วยกระแต” พรตเถียง

“ใครจะทำก็ทำเถอะน่า เกียงกันอยู่ได้” พ่อขึ้นเสียงเข้มๆ ก่อนกระเียบตัวเข้าหาสำรับอาหาร

พงศ์เสียบ เดินเข้าไปหยิบขันใบใหญ่ตักน้ำในโถงดินเผาจนล้นปริ่ม เอาขันใบเล็กลอยมาด้วย เด็กชายต้องค่อยๆ เดิน

เกรงน้ำจะหก กระนั้นน้ำก็ยังคงระลอกออกมาเปียกพื้น

“เรียกแม่กินข้าวด้วย มาพรต เลิกดุก่อน” ตอนท้าย พ่อหันมาเรียกลูกชายคนรองอย่างเอาใจ พรตขยับมานั่ง ใกล้ๆ พ่อ พงค์เดินออกมาจากครัวพร้อมแม่ พลอยถือจาน ข้าวตามหลังแม่มา เม็ดข้าวติดเป็นดอกดวงเต็มมุมปาก

“อีหล่าพ่อ อิมรียัง” พ่อหันมาถามพลอยหน้ายิ้มๆ พลอยนั่งพับเพียบอยู่ระหว่างพ่อกับแม่ พลังทำปากซูดซาด คงเผ็ดลabetที่แม่ตักให้กิน รอบริมฝีปากแดงเรื่อจนแม่เรียก ให้พงค์ตักน้ำให้พลอยดื่มแก้เผ็ด

“พงค์ตักน้ำให้น้องกินด้วย ดูลิ เผ็ดน้ำหูน้าตาไหลเชียว” พงค์ตักน้ำยื่นชั้นส่งให้พลอย เสร็จแล้วใช้ชายผ้าขาวม้าเช็ด น้ำมูกให้อีกครั้ง

“ไอ้พงค์นี่มันน่าจะเป็นผู้หญิงนะ” พ่อจ้องหน้า พงค์หลังเปิบข้าวใส่ปาก

พงค์ยิ้มอย่างเสียไม่ได้ ก่อนจะก้มลงตักข้าวเข้าปาก แม่รู้ว่าลูกไม่ค่อยจะพอใจจึงพูดขึ้นว่า

“เป็นผู้ชายก็ดีแล้วนี้ ฉันก็ใช้ได้ทุกอย่าง” แม่ว่า

“นั่นสิ ฉันเห็นมันทำงานช่วยแก่ได้” พ่อรับคำ

เป็นอาหารเย็นอีกมื้อหนึ่งที่ทุกคนกินอย่างเอร็ดอร่อย พรตอ้มจนพุงกาง ข้าวหมดหม้อ กับข้าวทุกอย่างก็ร่อยหรอ มีเหลือบ้างก็นิดหน่อย พ่อเธอเอ็กอ้ากด้วยความอิมก่อนจะ ยกช้อนน้ำขึ้นดื่มอ้อๆ พรตยังก้มหน้าก้มตาอยู่กับจานข้าว เสียงหายใจซัดซาด เพราะลabetเผ็ดเรียกน้ำมูกเขาไหล

ตลอดเวลา

พงศ์ก็อროยไม่แพ้พรต แต่ลาบทุกคำ ต้มเครื่องในทุก
ช้อน ทำให้พงศ์คิดถึงเจ้าของ ‘เขา’ ที่ดูเหมือนกึ่งไม้ตลอดเวลา
นัยน์ตาโพล่งวาววับราวกับมันไม่ได้ตายทั้งที่เหลืออยู่แต่
ส่วนหัวเท่านั้นคอยสะกิดใจพงศ์ พลอยทำให้อาหารมีอพิเศษ
สุดนั้นมีรสปร่าไปถนัด

“อโรยใหม่พรต” พ่อถามเมื่อเห็นพรตผละจากสำรับ
หันหาชั้นน้ำ พรตอิมข้าวเป็นคนสุดท้าย ทำทางอืดอืดแน่น
ท้อง ก่อนจะตอบพ่อว่า

“อโรย กินข้าวตั้งสามชาม” พรตยื่นพุงขยับตัวไปมา

“กินเกินขนาดนะแก เดี่ยวได้อยู่ยาก” แม่ว่าพรต

“อิมทีหลังล้างถ้วยล้างชาม” พงศ์ว่าขึ้นลอยๆ ขณะลุก
ขึ้นช่วยแม่ล้างถ้วยเก็บถ้วยเก็บชามไปล้าง

“อยากทำก็ทำไปสิ” พรตเบะปากบอกอาการไม่สนใจ

“ทำไมก็กวาดมากกว่าที่บ้าน พรตหัดทำเหมือนพงศ์มัน
บ้างสิ” แม่ตำหนิ

พรตลุกขึ้นซ้าๆ เดินไปหยิบไม้กวาดด้วยสีหน้าไม่พอใจ
พอดีไม้กวาดวางพิงฝาอยู่ข้างๆ ฤงปุยไบนั้น พรตก็มลงเปิดดู
ครู่หนึ่งจึงส่งเสียงเรียกพงศ์ให้เข้าไปดู

“พงศ์ พงศ์ กวางนี้” ทำทางพรตตื่นเต็น พงศ์เดินสวน
ออกมาพอดีหลังจากยกหม้อข้าวเข้าไปเก็บในครัว พงศ์แวะ
เข้าไปชะโงกหน้ามองครู่หนึ่งก็ผละออกมา เด็กชายไม่เอื้อน
เอ่ยอะไรเลย แต่แววตาครุ่นคิด

“พ่อ พ่อลาบเจ้านี้ไซ้มัย” พรตหันไปถามพ่อ

“ไซ้” พ่อตอบสั้นๆ ขณะแวบมองพรต ควันยาเส้นพุ่ง
ออกมาจากจมูกเป็นสาย

“พ่อน่าจะจับตัวเป็นๆ มาเลี้ยงบ้าง” พรตว่า

“มันจับง่ายเหมือนวัวควายที่ไหนละ อย่าไปสนใจมัน
เลยนะ” ตอนท้ายพ่อตัดบท น้ำเสียงค่อนข้างห้วน พรตจึงไม่
กล้าซักไซ้ต่อ ถือไม้กวาดทำหน้าที่ของตนไป

“กวาดให้สะอาดสิพรต ก้มหลังลงแล้วค่อยใช้ปลาย
ไม้กวาดกวาดเบาๆ ไม่ใช่ยืนเอวแข็งกวาดอย่างนั้น” แม่บอก
อย่างนี้ก็เคื่องที่เห็นพรตยืนตัวแข็งจับด้ามไม้กวาดพาดไป
พาดมา แม่เกรงไม้กวาดดอกหญ้าจะหักก่อนได้ใช้คุ้ม

“อาบน้ำรียังพรต” แม่ถามทำนองย้าเตือนไปในตัว
เรื่องอาบน้ำเพียงวันละครึ่งดูจะเป็นเรื่องลำบากของพรต

“ยัง” พรตตอบสั้นๆ เด็กชายทำหน้าที่รำคาญขณะเดิน
เข้าห้องนอน ครู่หนึ่งก็ออกมาพร้อมด้วยผ้าขาวม้าพันอยู่ที่คอ
ปล่อยชายทั้งสองลงมาตามลำตัว มือหิ้วข้องกระเตมามาทรุด
นั่งกลางชานบ้าน จ้องดูเพลินไม่สนใจฟังแม่บ่นแม่แต่น้อย

“ก่อนกินข้าวน่าจะอาบซะก่อน พรตนี่ต้องให้แม่บอก
ทุกวัน เตี้ยวลงไปอาบซะนะ ไม้ดูอย่างพงค์บ้าง มาถึงมันก็รีบ
ทำงานช่วยแม่ แล้วก็อาบน้ำ” แม่บ่น

พ่อนั่งสูบบุยาเส้นจนหมดมวน ปล่อยสายตาเหม่อออก
ไปทางสันเขาหม่นมัวอยู่ท่ามกลางกลุ่มเมฆที่ลอยผ่านไป
พลอยเข้าไปดูพี่ชายคนโตทำการบ้าน

พงศ์จะรีบทำการบ้านของเขาให้เสร็จก่อนจะค่ำมืด
เช่นนี้ทุกวัน พลอยพลิกดูหนังสือเรียนที่มีรูปสวยๆ พงศ์ทำ
การบ้านเสร็จจึงเก็บสมุดเครื่องเขียนใส่ย่าม พรตเพียงจะผละ
จากห้องกระแทก สะพายผ้าขาวม้าผืนกลางเก่ากลางใหม่เดินลง
เรือนไปอาบน้ำที่ตุ่มใต้ต้นฝรั่ง เสียงตักน้ำราดตัวไม่กี่ชั้นก็
เสียบไป

“พี่พงศ์อ่านตรงนี้ให้พลอยฟังบ้างสิ” พลอยยื่นหนังสือ
ที่มีรูปสัตว์ป่ามาตรงหน้าพี่ชาย

“สัตว์ป่าในประเทศไทยนับวันจะสูญพันธุ์ มีสัตว์หลาย
ชนิดสูญพันธุ์ไปแล้วจากป่าเมืองไทย เราควรจะช่วยกัน
รักษา...”

พงศ์อ่านหนังสือแบบเรียน สปช. ของตนให้น้องสาว
ฟังต่างๆ

3

บนเส้นทาง

“ตายละ! เกือบลืมหาของไปส่งกำนัน” พ่อพูดขึ้นลอยๆ เหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้ ก่อนจะลุกขึ้นยืน ขณะนั้นตะวันอ่อนแสงมากแล้ว เมฆทึมเทาที่ตั้งเค้าให้เห็นตั้งแต่ช่วงบ่าย ถูกลมพัดกระจายหายไปสิ้น คงเหลือแต่ท้องฟ้าสีครามท่ามกลางแสงแดดอ่อนกระจ่างตา

“เห็นแก่งตาปรีเหมือนจะหลับ นึกว่าจะไม่ไปไหน”
แม่ว่า

“ไม่ไปได้เรอะ ประเดี๋ยวได้ส่งกลิ่นเสียของเท่านั้นเอง”
พ่อพูดพลางเดินเข้าไปในครัว แม่เดินตามหลังไปด้วย

พงศ์รู้สึกสงสัยว่า ‘ของ’ ที่พ่อพูดถึงนั้นคืออะไร ตอนที่เขาเข้าไปช่วยแม่ยกสารบาก็ไม่เห็นมีอะไรที่ต่างจากทุกวัน นอกจากเตาไฟ หิ้งวางถ้วยชาม ตู้กับข้าวที่พ่อทำเองด้วยฝีมือ

ไม่เรียบร้อยนัก แต่มันก็แข็งแรงดี ส่วนอีกมุมหนึ่งเป็นที่วาง
สัมภาระสำหรับใช้ในครัวเรือน พวกกระบุง ตะกร้า ปีกใส่
ข้าวสาร ส่วนกระดิ่งฝัดข้าวมีหูสำหรับแขวนห้อยอยู่ข้างฝา

“แจะเอาไปยังไง” เสียงแม่ดังมาจากในครัว

“เอาใส่ตะกร้าใบนั้นแหละ ไปตัดใบตองมาปิดสักสอง
ใบ” เสียงพ่อบอก

แม่ถือมีดเล่มเล็กออกมาจากครัวเดินลงบ้านเข้าไปใน
สวน ครู่หนึ่งก็ขึ้นเรือนมาพร้อมใบตองที่เพิ่งตัดใหม่ๆ ย้อน
กลับเข้าครัวอีกครั้งหนึ่ง

พ่อกับแม่เดินตามกันออกมาจากครัว พงศ์เห็นแม่หิ้ว
ตะกร้ามีใบตองปิดฝาตะกร้าใบใหญ่ ลงจากบ้านไปที่รถ
จักรยานจอดอยู่ข้างบันได ส่วนพ่อแหวะคว่ำถุงปุ๋ยที่วางพิง
ฝาครัวหิ้วลงเรือนไปด้วย

“อย่าอยู่ค้ำหน้าล่ะ เตือนมีดด้วย เอาไฟฉายไปรีเปลา”

แม่ถาม

“เออจริง! ลืมสนิท” พ่อร้องขึ้นก่อนจะเรียกพรต

“พรต พรต ไปเอาไฟฉายข้างที่นอนพ่อกมาให้ที”

พรตยังไม่ห่างช่องกระแตกตัวน้อย มัวสาละวนอยู่กับการ
เอาข้าวสุกให้กระแตกกิน เลยไม่ได้ยินเสียงพ่อเรียกใช้

“อ้าว! ไ้พรต เอ็งได้ยินพ่อเรียกกรีเปลา” พ่อตะโกนดัง
กว่าเดิม

พรตงยหน้าขึ้นร้องถามออกมาดังๆ

“อะไรพ่อ” พรตได้ยินไม่ชัดเพราะไม่ใส่ใจฟัง

“เอาไฟฉายข้างที่นอนพ่อมาให้ที”

พรตรีบลุก ก็พอดีฟังก์ได้ยินพ่อเรียกใช้แต่แรกจึงรีบ
ลุกไปเอาไฟฉายมาให้พ่อ พรตเห็นดั่งนั้นก็กลับนั่งลงอย่าง
เดิม เพียงชำเลืองมองพี่ชายแวบหนึ่งแล้วก้มหน้าก้มตาอยู่กับ
กระแตของเขา

พ่อปั่นจักรยานคันเก่าที่มีอยู่คันเดียวออกจากบ้านไป
จักรยานคันนี้พ่อซื้อต่อเขามาใช้นานแล้ว มันเก่ามากจนสี
น้ำตาลเปลี่ยนเป็นสีเทาเกือบทั้งคัน ไม่มีทั้งไฟหน้าและไฟหลัง
มีเพียงเบรคหลังที่แม่จะเกาก็ยังใช้งานได้ดี เพราะชอบล้อ
ยางนอกยางในเปลี่ยนใหม่ทั้งสองล้อ ฟังก์ได้อาศัยหัดขี่จน
คล่อง ทำให้ฟังก์ไปซื้อของให้แม่ในหมู่บ้านได้เร็วขึ้น

พ่อกับแม่ช่วยกันมัดตะกร้าและกระสอบติดตะแกรง
หลังอย่างหนาแน่น ฟังก์มองตามอย่างสงสัยว่า ของในตะกร้า
ที่มีใบตองปิดนั้นคืออะไร

ดวงตะวันลับสันภูไปแล้ว ความมืดคลุ้ม่านสีดำนึ่

ใหญ่ปกคลุมหมู่บ้านหนองนกเขียนอีกวาระหนึ่ง ผุ่งวัวควาย
หมู่สุดท้ายเพิ่งจะถูกต้อนกลับเข้าคอก กลุ่มฝุ่นสีเทาหม่นตัว
ลงซับพื้นถนนดินที่แห้งผาก บางส่วนก็แนบนิ่งพอกพูนฉาบ
ผิวใบไม้จนหนาเตอะ กลายเป็นต้นไม้สีฝุ่นยื่นชบเซาอยู่ข้าง
ทาง หากฝนยังไม่โปรยปรายลงมาคงไม่ได้เห็นใบสีเขียวสด

พืดภูเขียวที่ทอดยาวเป็นต้นกำเนิดแม่น้ำชี สายน้ำที่
เปรียบเสมือนสายโลหิตของแผ่นดินอีสาน ภูเขียวพืดภูแห่ง

ความอุดมสมบูรณ์ ป่าไม้ สัตว์ป่านานาชนิด รวมทั้งทรัพยากร
ธรรมชาติที่ได้จากป่าอีกมากมาย

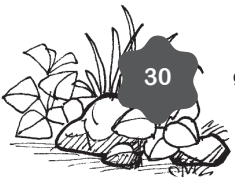
ดังนั้น ระหว่างหมู่บ้านกับพืดภูเขาเวียดจึงเป็นที่ราบ
ลุ่มอันอุดมสมบูรณ์ มีหมู่บ้านต่างๆ ตั้งรายเรียงอยู่เป็นระยะ
รวมทั้ง *หนองนกเขียน* หมู่บ้านแห่งนี้

หนองนกเขียนก็เหมือนหมู่บ้านอื่นๆ ในแถบนี้ ระยะเวลา
แรกตั้งหมู่บ้านก็อุดมสมบูรณ์ มีป่าไม้ให้ได้เก็บผักหักพื้น มี
สัตว์ป่าพวกกระต่าย กระรอก กระแต แอ้ แล่น รวมทั้ง
แมลงบางชนิดให้ล่าให้จับกินเป็นอาหาร

ต่อมาคนในหมู่บ้านเพิ่มมากขึ้น รวมทั้งพวกต่างถิ่นที่
อพยพเข้ามาเพราะความ 'ดินดำ-น้ำชุ่ม' ตามกิตติศัพท์ที่
ได้ยิน หนองนกเขียนหมู่บ้านดงริมภูพลอยหมดสภาพพื้นที่
ป่า เพราะถูกแผ้วถางให้กลายเป็นไร่นาทำกิน ยังดีที่
หมู่บ้านแห่งนี้ยังมีลำห้วยที่เป็นหนองบึง รวมทั้งหนองนก
เขียน หนองน้ำอันเป็นที่มาแห่งชื่อหมู่บ้าน จึงมีพวกปู ปลา
กุ้ง หอย พอได้จับเป็นอาหาร

ครอบครัวของถันกับปรางค์เป็นครอบครัวที่อพยพมา
อยู่ใหม่ ยังไม่มีไร่นาทำกินเช่นพวกชาวบ้านดั้งเดิม นอกจาก
สวนอันเป็นที่ปลูกบ้านแล้ว ทั้งคู่ก็ไม่มีแผ่นดินแห่งใดเป็น
กรรมสิทธิ์เลย

**“อ้าว! พรต ไม่ทำการบ้านเธอ” พงศ์หันมาถามพรต
ที่ยังนั่งเล่นกระเตเปลินอยู่**

“นั่นสิ จะทำก็รีบทำ เปลื่อน้ำมัน” แม่พลอยเอ็ดขึ้น
บ้าง เพราะไม่อยากอยู่ตึกให้เปลื่อน้ำมันกัด

“ก็ไม่มีกรบ้าน มึงจะให้ทำอะไร” พรตตาเขยวใส่พี่ชาย
ก่อนจะพูดต่อว่า

“ครูกูไม่เหมือนครูมึง โรงเรียนเปิดไม่ทันได้อาทิตย์ก็มี
การบ้านแล้ว”

พรตทำท่าทางบอกให้รู้ว่าเขาสบาย ไม่จำเป็นจะต้องมา
นั่งคร่ำเคร่งทำการบ้าน

“สบาย อ่านหนังสือไม่ออก ทำเลขไม่ได้ เขาก็เรียกว่า
คนโง่แหละ” พี่ชายพูดต่อ

“มึงว่ากูโง่อะไร?” พรตจ้องตาพงค์ซึ่งข้ง

แม่ นั่งอยู่ข้างๆ ทนราคาญไม่ได้จึงพูดขึ้นว่า

“ครูที่โรงเรียนไม่ได้สอนพวกเอ็งพูดกันดีๆ กว่านี้แหละ”

“สอนแม่ แต่ไอ้พรตไม่เคยพูดดีกับผมเลย จะให้ผม
พูดครับพูดผมกับมันได้ยังไง” พงค์ตัดพ้อ

“เออ จริงนั่นแหละ พรตเป็นน้องควรจะเรียกพี่เขาว่า
พี่พงค์จึงจะถูก พลอยไม่ได้เข้าโรงเรียนมันยังเรียกว่า พี่พงค์
พี่พรต พูดกันดีๆ ให้น้องมันเอาเยี่ยงอย่างบ้างสิ” แม่ถือ
โอกาสสอน

พรตนั่งรับฟังอยู่ครู่หนึ่งก็ผุนผั่นหัวข้องกระแตเข้า
ห้องนอนไป แม่ส่ายหน้ากับความดีร้ายของพรต หากโตขึ้น
พูดยากอย่างนี้คงจะเอาไม่อยู่

“ลูกกระแตจะเฉามือตายไม่ทันได้โตกว่านี้หรอก” พงค์

รู้สึกสงสารกระเต

“ช่างเถอะ ปล่อยมัน คนกำลังเห่อ” แม่ว่า ก่อนจะพูด
ต่อไป “พ่อเอ็งก็ไม่น่าพรากพ่อพรากแม่มันมาเลย”

แม่มองฝ่าความมืดออกไปทางประตูบ้าน แว่วเสียง
หมอลำในวิทยุดังมาจากบ้านที่อยู่สวนถัดไป

“หมอลำจบนี้ก็จะสองทุ่มแล้ว พ่อเอ็งยังไม่กลับเลย”
แม่พูดขึ้นมาลอยๆ

ลมยามคำคืนพัดมาแผ่วเบา เปลวตะเกียงสีส้มโยก

ไหวไปมา พลอยหลับแผ่หลายอยู่ข้างแม่ มีผ้าขาวม้าคลุมบน
หน้าอก อากาศค่อนข้างอบอ้าว แม่ใช้พัดสานช่วยโยกลมและ
ไล่ยุ่งให้พลอยด้วย

เสียงกบร้อง อ๊ับ...อ๊ับ ดังมาจากทุ่ง บ้านพงค์อยู่ท้าย
หมู่บ้านติดชายทุ่ง จึงมักจะได้ยินเสียงกบเขียดร้องยามคำคืน
ชัดเจน ตรงข้ามกับบ้านเยื้องไปทางทิศหัวนอน (ทิศเหนือ)
จะมีหนองขนาดใหญ่เรียกว่า หนองนกเขียน หนองนี้มีน้ำขัง
ตลอดปี กลางหนองรกทึบด้วยกกพงอ้อ ยามเดือนมืดอย่าง
นี้จะเห็นแสงหิ่งห้อยเป็นร้อยเป็นพันบินว่อนวูบวาบอยู่เหนือ
ผิวน้ำ ขณะเดียวกันเขียดตัวเล็กๆ ก็ร้องประสานเสียงกันอยู่
ตลอดเวลา

“แม่ พ่อไปบ้านกำนันทำไม” พงค์ถาม

บ้านกำนันอยู่อีกหมู่บ้านหนึ่ง มีถนนดินลูกรังติดต่อ
ถึงกันระยะทางห่างเกือบสี่กิโลเมตร ปั่นจักรยานไปไม่นาน

ก็ถึง

“พ่อเอาเนื้อไปขาย” แม่ให้คำตอบเท่านั้นก็เงียบไป พงศ์ไม่อยากจะซักไซ้แม่ และเขาก็ไม่จำเป็นจะต้องถามอีก เขาคิดว่าความเข้าใจของเขาถูกต้อง อย่างน้อยเจ้าของเขาเหมือนกิ่งไม้ในกระสอบปุ๋ยก็ทำให้พงศ์รู้อยู่แล้ว

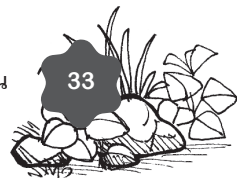
ภายในห้องรักแขก บ้านหลังใหญ่ของกำนันจรัล

สว่างไสวด้วยแสงไฟนีออน กำนันจรัลเป็นชายร่างสันหัด ้วยเฟิงจะเข้าห่าสิบ มองดูทะมัดทะแมงเหมือนหนุ่มๆ เขาเป็นคนผิวขาวตามเชื้อพันธุ์ที่มีพ่อเป็นจีน ส่วนแม่เป็นคนไทย แวตาคมสดีใส่ได้แพงคิ้วเข้มคูนั้น ยามจับตามองราวกับจะทะลุถึงข้างใน รอยยิ้มกับเสียงกังวาน ทำให้ใบหน้าของเขาดูไม่ดูเกินไปนัก กำนันจรัลมีร้านรับซื้อของป่าอยู่ในตลาดด้วย เพราะได้แต่งงานกับผู้หญิงมาที่บ้านนี้ ทำให้เขาได้รับเลือกตั้งเป็นกำนันแทนคนเก่าที่เฟิงเกษียณอายุราชการตามวาระ แต่ผู้คนในตำบลต่างก็รู้ว่า กำนันจรัลชนะเลือกตั้งคราวนี้เพราะใช้เงินพุ่มนั่นเอง

“เออ ถัน ระยะเวลาอยากให้ส่งเนื้อทุกวันจะได้มั๊ย” กำนันจรัลเอ่ยชื่อพลางจ้องตารอคำตอบ

ถันรู้สึกลำบากที่จะให้คำตอบยืนยัน เพียงตอบเสียงๆ ว่า

“ผมไม่กล้ารับปาก ลัตร์มันหายากขึ้น ทั้งเจ้าหน้าที่หน่วยอนุรักษ์ป่าก็กวัดขันมากขึ้น หากเป็นเดือนละครั้ง

สองครึ่งอย่างที่ทำอยู่นี้ ผมพอจะยืนยันว่าได้แน่นอน”

ถันก้มหน้าหายใจยาวเหยียดก่อนจะพูดต่อไปว่า

“อีกอย่างผมไม่ค่อยมีเวลาจะตั้งใจหา เพราะต้องรับจ้าง เลื่อยไม้หาเงินซื้อข้าวปลาเลี้ยงลูกเมีย” ถันบอกให้รู้ถึงความ จำเป็น

ก้านั้นจรัลพยักหน้ากึ่งๆ นัยน์ตาสีเหล็กของเขาจ้องอยู่ที่ ใบหน้าของถัน

“ฉันเข้าใจ เอาเถอะ ฉันจะช่วยเรื่องเลื่อยไม้ ถันงดชะ เพราะไม้ที่พวกถันทำอยู่ทุกวันนี้ก็ของตนเอง นี่ฉันเพิ่งเปิด เผยนะ ให้โตมันเป็นตัวหน้าดูแลแทนมาตลอด”

ก้านั้นจรัลเสียบไปครู่หนึ่ง ถันเพิ่งจะรู้เดี๋ยวนี้เองว่าไม้ที่ ตนรับจ้างเลื่อยอยู่ทุกวันนี้ก็ของก้านั้นจรัลนี่เอง ตอนรับจ้างทำ อยู่ในป่า ตัดเลื่อยไม้เสร็จก็รับเงินค่าจ้างจากโตหัวหน้าคนงาน ตอนมีรถมาบรรทุกไม้แปรรูปออกจากปากก็เป็นเวลาที่เขาทำ อีกหน้าที่หนึ่ง

“ฉันจะให้โตไปคุมสวนอาหารในเมือง จะให้ถันเป็น หัวหน้าดูแลคนงานเลื่อยไม้แทน ถันจะได้มีเวลาหาเนื้อป่าส่ง ฉัน เท่ากับมีรายได้สองทาง เงินเดือนหัวหน้าคนงานกับ รายได้หาของป่าส่งสวนอาหารของฉัน อันหลังนี้หากถันหาได้ สม่าเสมอ รายได้จะเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่าตัว คือส่งมากก็ได้ มากส่งน้อยก็ได้ น้อย ถันเข้าใจมั๊ย” ก้านั้นจรัลจบลงด้วย คำถาม

“เข้าใจครับ” ถันประสานตาตอบ

“ฉันเชื่อความสามารถและไว้วางใจฉันจึงได้มอบงานให้ทำ
ทั้งที่หมู่บ้านแถวเชิงภูมิจึงมีพรานฝีมือดีอยู่หลายคน ฉันก็ไม่เอา
ถันมีลูกก็คน” ตอนท้ายกำหนดถามถึงครอบครัว

“สามคนครับ” ถันตอบ

“คงกำลังเรียน” กำหนดจรัลคาดคะเน ขณะใช้นิ้วเคาะ
พื้นกระຈกโต๊ะตัวกลางของชุดโซฟาราคาแพง

“ครับ เรียนอยู่สองคน คนโตเรียน ป.6 คนที่สอง ป.4
ส่วนคนเล็กยังไม่เข้าโรงเรียน เพราะเพิ่งจะสี่ขวบ” ถันตอบ

“คนโตก็จะจบ ป.6 ปีนี้สินะ” กำหนดจรัลถามต่อ

“ครับ” ถันตอบสั้นๆ

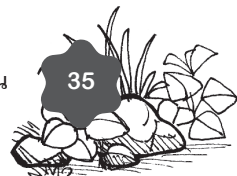
“จะให้เรียนต่อรีเปล่า”

“ให้ครับ ผมอยากให้เขามีความรู้ จะได้ไม่ต้องลำบาก
เหมือนผม”

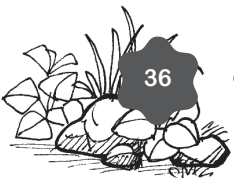
“อ้อ ดี ถันคิดถูก เดี่ยวรอสักครู” กำหนดจรัลบอก
พลางลุกหายเข้าไปในห้องที่อยู่ถัดไป ก่อนจะกลับออกมา
อีกครั้งพร้อมสิ่งหนึ่งในมือ

“นี่เริเฟิลเก็บเสียงนะ คนใช้ปีนอย่างถันคงจะหัดใช้ได้
ไม่ยากนัก ฉันจะให้ถันไปใช้ในการหาของส่งสวนอาหารของ
ฉัน ส่วนกระสุนถ้าหมดให้ถันมารับกับฉันอีก” กำหนดจรัล
บอก

ถันยกมือไหว้ก่อนจะรับอาวุธร้ายทันสมัยกระบอกนั้น
แม้มันจะอยู่ในซองหุ้มมิดชิด แต่ก็พอจะมองเห็นรูปร่างของ
มัน เพราะชีวิตของถันคลุกคลีอยู่กับปืนมาจนบัดนี้

ฉันลากำหนดจรัลกลับบ้านด้วยหัวใจพองโต เป็นวันแรก
ที่เขามีโอกาสวิสาสะกับกำนันผู้มั่งคั่งเป็นเวลานานนับชั่วโมง
ฉันยิ้มมาเกือบตลอดทางเมื่อนึกถึงปลายทางอันเรืองรอง...

4

คู่แข่ง

เมื่อถันกลับมาถึงบ้าน ปรารงค์ยังจุดตะเกียงนั่งคอย ขณะที่ลูกรๆ ทุกคนหลับกันหมดแล้ว เสียงถันจอดจักรยานไว้ใต้ถุนเรือน ปรารงค์เดินถือตะเกียงออกมาจากห้อง พอดีถันขึ้นพื้นบันไดบ้านมา

“หลับกันหมดแล้วเรอะ” ถันถามถึงลูกรๆ

“หลับกันแล้ว เจ้าพงศ์คงจะหลับไปเมื่อสักครู่นี้”

บอก

“กำนันชวนคุยหลายเรื่อง เลยกลับดึกไปหน่อย”

“คุยเรื่องอะไรบ้างล่ะ”

ปรารงค์ถามพลางจ้องหน้าสามี ถันเดินไปล้างเท้าที่ปลายชาน ตุ่มน้ำสี่ห้าตุ่มวางเรียงกันอยู่ที่นั่น ส่วนตุ่มสำหรับน้ำดื่มอยู่บนยกพื้น มีเฟิงกันแดดมุงด้วยหญ้าคา ตุ่มดินเผา

กับหลังคามุงหญ้าช่วยทำให้น้ำเย็นน่าดื่ม

ถันยกกระสวยที่วางพาดบนปากตุ่ม จ้วงตักน้ำขึ้นดื่ม
อีกๆ

กระสวยทำจากกะลามะพร้าวที่แก่จัด หลังจากชุดเนื้อ
มะพร้าวออกหมดแล้ว ก็ใช้กระดาดชะทรายขัดถูจนเรียบมัน
ไม่สากมือ ใช้ส่วนคมๆ เจาะรูสำหรับสอดไม้ให้ยึดติดกัน
เป็นด้ามยาวสำหรับถือ

ถันเดินมาทรุดนั่งไถ่ๆ ปรารค์ที่นั่งรออยู่หน้าห้องนอน
พร้อมกับวางวัตถุยาวๆ ในปลอกหนังสีดำ ปรารค์เหลือบตา
มองนิดหนึ่งก็พอรู้ว่ามันคืออะไร

“คุยกันเกี่ยวกับงาน” ถันตอบคำถามที่ค้างอยู่แล้วพูด
ต่ออีกว่า

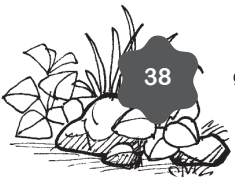
“แต่ก็ต้องทำงานมากขึ้น จะต้องรับผิดชอบงานรวมทั้ง
ของป่าที่กำหนดต้องการ”

ปรารค์เงียบฟังรายละเอียดที่ถันเล่าด้วยสีหน้าราบเรียบ
แม้ในส่วนลึกจะพลอยดีใจอยู่ไม่น้อย เพราะงานของเขา
เกี่ยวกับความอยู่รอดของครอบครัว

“รายได้เราก็จะดีขึ้น คงไม่ขาดเหมือนที่ผ่านมา”

“ถ้าเรามีไร่นาทำกิน ฉันก็ไม่อยากให้พี่ขึ้นป่าขึ้นเขา
หรอก” ปรารค์ว่า

“มันลำบากเพราะเรื่องนี้แหละ แต่แกก็ทำให้สบายใจ
เถอะ ไม่ได้มีแต่เราหรอก คนอื่นเขาก็ทำเหมือนกัน หมู่บ้าน
ดินภูตินเขาอย่างนี้ ที่เป็นไร่นาเป็นนามันไม่มาก พวกไม่มีไร่นาก็

ต้องหากินของป่าของเขา พวกที่มีนาก็เถอะ ไม่พอกินหรือก
ต้องหากินเหมือนอย่างเราทั้งนั้น กำหนดเขาไว้ใจฉัน แม้แต่
เจ้านี้ก็ยังไม่ให้มาใช้” เขาชี้ไปที่วัตถุในเปลอสีดำด้วยสายตา
ชื่นชม ก่อนจะพูดต่อไปว่า

“รายได้จากเงินเดือนหัวหน้าคนงานกับหาของป่าส่ง
กำหนด คงจะพอมีให้ลูกเรียนหนังสือ ปีนี้พงค์ก็จะจบ ป.6
ฉันเห็นลูกตั้งใจเรียน ผลการเรียนมันก็ดีมาตลอด ฉันเลย
คิดอยากส่งมันเรียนต่อ แกคิดยังไง” ถิ่นถาม

ปรารค์ยิ้มรับคำถามขณะแสงไฟสีส้มวูบไหวอยู่ทั่ว
ใบหน้า เธออยากได้ยินคำพูดเช่นนั้นมานานแล้ว จึงเอื้อนเอ่ย
รับในทันที

“ฉันคิดอยากให้พงค์และลูกทุกคนได้เรียนสูงอยู่เสมอ
แต่ก็ไม่กล้าพูดเรื่องนี้ เพราะรายได้ความเป็นอยู่ของเราขัดสน
พอพี่พูดอย่างนี้ฉันก็ดีใจจริงๆ”

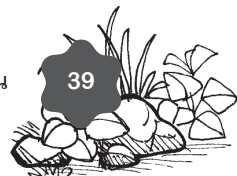
ปรารค์ปลื้มปีติจนน้ำตาคลอ เงยหน้ายิ้มรับสายตาคม
กล้าคุ่น้อย่างภาคภูมิใจ

**“แม่ก็ พ่อไปน่าจะปลุกผมบ้าง จะได้บอกพ่อให้เอา
นกขุนทอง นกขาบ มาให้เลี้ยงอีก”**

พรตต่อว่าแม่ขณะที่เตรียมตัวไปโรงเรียนหลังจากกิน
อาหารเช้าเสร็จ ส่วนพงค์นั้นลงจากบ้านไปแล้ว

“เอ็งอยากตื่นสายทำไมล่ะ” แม่พูดก่อนจะเร่งขึ้นว่า

“รีบๆ เข้าเถอะ สายแล้ว”

พรตสะพายกระเป๋า ถือปืนโตข้าวรีบลงเรือน พอเท้า
แตะบันไดขั้นสุดท้าย พรตเพิ่งนึกขึ้นได้จึงหันมาร้องลั้งแม่ว่า

“แม่ ตอนกลางวันช่วยเอากล้วยให้กระแตด้วยนะ”

“เออๆ ไปเถอะ” แม่บอกอย่างตัดรำคาญ พอดีพลอย
วิ่งออกมากลางชานแล้วตะโกนตามหลังไปว่า

“พี่พรต ให้พลอยเล่นบ้างนะ”

พรตหยุดและหันมาจ้องหน้าน้องสาว

“ไม่ได้ พลอยจะเล่นไม่ได้นะ”

พรตหันรีหันขวางจะกลับขึ้นไปบนบ้านอีก แม่เห็นสลาย
มากแล้วจึงเร่งไปอย่างตัดบทว่า

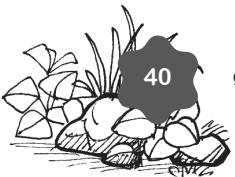
“อย่ารำไรพรต รีบไป เดี่ยวจะไม่ทันโรงเรียน” แม่ทำ
เสียงดุ

พรตรีบวิ่งออกจากบ้านเมื่อใครต่อใครถึงโรงเรียนแล้ว
ห้องถนนเกือบว่างเปล่า มีเพียงควายฝูงหนึ่งกำลังถูกเจ้าของ
ไล่ต้อนออกไปเลี้ยงกลางทุ่ง

**พืดเขายาวเหยียดสีน้ำเงินหม่นมัว เมื่อมองจากหน้า
โรงเรียนก็เห็นเด่นชัด ขณะนั้นเป็นเวลาชั่วโมงสุดท้ายของ
ช่วงบ่าย**

“ผลการเลือกตั้งหัวหน้าชั้นออกมาแล้ว”

ครูอุทัยหันมาพูดกับนักเรียนทั้งชั้น หลังจากเงยหน้าดู
ผลการรวมคะแนนในกระดานดำ ผู้สมัครแข่งขันเป็นหัวหน้า
ชั้น ป 6/1 มีห้าคน ใช้วิธีลงคะแนนเสียง

“ผู้ได้ตำแหน่งหัวหน้าชั้น ป.6/1 ของเราคือ เด็กชาย พงศ์ พาเทพ ผู้ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าชั้นชั่วคราวนั่นเอง ขอให้พวกเราปรบมือต้อนรับและให้กำลังใจแก่เขาด้วย”

สิ้นคำประกาศของครูประจำชั้น เสียงปรบมือก็ดังขึ้น เมื่อเสียงปรบมือซาลง ครูอุทัยก็ประกาศชื่อนักเรียนผู้ได้เป็น รองหัวหน้าชั้นอีกคนคือ เด็กหญิงคมคาย มีเสียงปรบมือ ต้อนรับจากเพื่อนร่วมชั้นเช่นกัน

จากนั้นครูอุทัยก็พูดถึงหน้าที่ของหัวหน้าชั้นกับรอง หัวหน้าชั้น ว่าจะมีส่วนช่วยเหลือครูประจำชั้นอย่างไรเวลาครู ไม่อยู่ในห้องเรียน

“ครูขอให้หัวหน้าชั้นและรองหัวหน้าทำงานให้ดีที่สุด เป็นตัวแทนของครู ได้รับเลือกมาทำหน้าที่แล้วอย่างสม เกียรติ ส่วนวันศุกร์นี้จะมีการเลือกตั้งประธานนักเรียน ใคร อยากเป็นประธานนักเรียนก็เตรียมตัวหาเสียงได้ เพราะ นักเรียนทั้งโรงเรียนมีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้งทุกคน”

ครูอุทัยซึ่งเป็นครูประจำชั้น ป.6/1 และครูหัวหน้า กิจกรรมนักเรียน ประกาศให้นักเรียนในชั้นของตนทราบ

รุ่งเช้าในวันต่อมา...ครูอุทัยก็ได้ประกาศให้นักเรียน ทั้งโรงเรียนทราบหน้าเสาธง หลังจากเคารพธงชาติแล้วอีก ครั้งหนึ่ง

“นักเรียนคนใดต้องการจะสมัครเป็นประธานนักเรียน ให้แจ้งความประสงค์ได้ที่ครู ไม่เกินเที่ยงวันนี้ หลังจากนั้น ก็ให้หาเสียงได้ วันศุกร์เราจะมีการลงคะแนนกันให้เรียบร้อย”

“คมคาย เธอจะลงสมัครประธานนักเรียนหรือเปล่า”
พงศ์ถามรองหัวหน้าชั้น

“ไม่สมัครหรอก เออนี่พงศ์ พวกเราหยังเสียงในชั้น
ป.6/1 แล้วนะ เราจะให้พงศ์เป็นตัวแทนลงสมัครในนามห้อง
เรา” คมคายบอก

“พวกเธอมั่นใจว่าเราจะได้เหรอ เอาคนอื่นสิ” พงศ์
ออกตัว

“ไม่ได้นะพงศ์ เธอต้องลงสมัครสู้กับชินนทร์ หัวหน้า
ชั้น ป.6/2” คมคายร้องขึ้น

“ใช่ๆ ต้องเป็นพงศ์สมัครถึงจะสู้ได้” เสียงเพื่อนๆ
ในชั้นร้องขึ้นพร้อมกัน

พงศ์ฟังเสียงเชียร์ของเพื่อนๆ อยู่ครู่หนึ่งจึงตัดสินใจ

“ถ้าพวกเธอเห็นดี เราก็จะลงสมัคร” พงศ์บอก

“รีบๆ ไปแจ้งครูเดี๋ยวนี้เลย จะเที่ยงแล้ว เราจะนำ
เพื่อนๆ เรียน สปช. เอง” คมคายเร่ง

พอตีชั่วโมงสุดท้ายครูประจำชั้นไม่ได้อยู่สอน เพราะ
มัวยุ่งอยู่กับการเตรียมการรับสมัครประธานนักเรียนอยู่ที่
ห้องพักครู ครูจึงมอบกิจกรรมการเรียนให้อยู่ในความดูแล
ของหัวหน้าชั้น

พงศ์หายออกไปจากห้องเรียนครู่หนึ่งก็กลับมา พอเขา
นั่งลง บรรดาเพื่อนร่วมชั้นกรูเข้ามารายล้อม

“ได้เบอร์ไหนพงศ์” บุญสินถาม

บุญสินเป็นนักเรียนชายในชั้นที่สนิทสนมกับพงศ์มาก

“เบอร์สุดท้ายเชียวละ” พงค์ตอบ

“เบอร์อะไรละ พุดีให้ชัดเจนหน่อยสิ” คมคาย ร้อง
หัวหน้าทำหน้าหงิก

“เบอร์ 5” พงค์ตอบสั้นๆ

“มีใครสมัครมั่ง” เสียงเพื่อนถามพร้อมกันหลายคน
เพราะต่างก็อยากรู้ด้วยกันทั้งนั้น

“เบอร์ 1 ชนิรินทร์” พอได้ยินเสียงพงค์ก็มีเสียงร้องขึ้นว่า

“โอ้โฮ! 1 กับ 5 เจอกันแน่”

ชนิรินทร์หัวหน้าชั้น ป.6/2 เป็นลูกชายคนเดียวของ
ผู้ใหญ่บ้านหมู่บ้านหนองนกเขียนนั่นเอง

“สู้กับลูกชายผู้ใหญ่บ้านเขียนนะ แล้วเบอร์ 2 ละ”

คมคายถามต่อ

“เรื่องนรินทร์” พงค์ตอบ

“ฮ้า! เสียตาหีคนเก่ง” บุญสินร้องขึ้นอย่างติดตลก
เช่นกัน

เรื่องนรินทร์เป็นลูกชายเถ้าแก่ร้านขายของในหมู่บ้าน
เขาเป็นคนเรียนเก่งที่สุดในชั้น ป.6/2 และเป็นรองหัวหน้าชั้น
ด้วย ชนิรินทร์ในฐานะเป็นลูกชายผู้ใหญ่บ้านรับหน้าที่หัวหน้า
ชั้น แม้จะเรียนสู้นรินทร์ไม่ได้

“เบอร์ 3 เบอร์ 4 ละ” มีเสียงถามขึ้นอีก

“เป็น ป.5 ทั้งสองคน” พงค์บอก

“นั่นเธอได้กระดาษชาร์ตมาด้วยใช่ไหม” บุญสินถาม

พงค์พยักหน้ารับก่อนจะบอกว่า “ครูให้มาเขียนป้าย

หาเลี้ยง”

“เอามาเนี่ย เราจะเขียนเบอร์” บุญสินขอกระดาษชาร์ตมาเขียนด้วยปากกาเมจิกอย่างรวดเร็ว เพราะเขาเป็นคนถนัดศิลปะอยู่แล้ว

“พงศ์ พาเทพ เบอร์ 5” บุญสินพูดดังกังวาน ขณะลากปากกาเมจิกลงไปบนกระดาษสีขาวอย่างคล่องแคล่ว

“หานโยบายการทำงานหลายๆ เดิมลงไปด้วย” คมคายบอกเพราะเคยเห็นใบปลิวผู้สมัครเลือกตั้งผู้แทนราษฎรมาแล้ว

ทุกคนเอียงคอหนึ่งคิด ลักครู่เสียงหัวเราะก็ดังลั่นขึ้นเมื่อบุญสินตะโกนดังกังวานว่า

“หาง่าย ใช้กล่อง ชื่อสัตย์ ไม่โกงกิน”

“บุญสินนี่อะไรก็ไม่รู้ คนกำลังคิด” พยอมบ่น

พยอมเป็นเพื่อนสนิทสนมกับคมคาย ทั้งสองอยู่บ้านใกล้กัน

“เอาอย่างนี้ดีมัย” คมคายร้องขึ้น

“เอาไง ช่วยว่าให้ฟังสิ” บุญสินถามหน้าตื่นๆ

คมคายวางท่าเป็นการเป็นงานเหมือนนักวิชาการ

“ฟังนะ พวกเธอจะเห็นด้วยรีเปล่า”

“ว่ามาแล้ว!” บุญสินแซว คมคายกับพยอมจึงทำหน้างัวโล่ง

“พงศ์ พาเทพ เบอร์ 5 ยึดมั่นการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม เน้นพัฒนาโรงเรียน”

“เยี่ยมเลย!” บุญสินร้องรับก่อนใครๆ พร้อมเสียง
สนับสนุนดังขึ้นซึ่งแท้

5

ปลิงควาย

เย็นวันศุกร์หลังเลิกเรียน พงศ์กลับบ้านก็รีบช่วย

แม่ทำงานอย่างเคย โชคดีที่บ้านของเขาอยู่ใกล้หนองน้ำ เพียงข้ามถนนเดินไปนิดเดียวก็ถึงหนองน้ำใหญ่ใสสะอาด ตักดื่มใช้ได้ตลอดปี ชาวบ้านที่อยู่ก่อนมาทางชายทุ่งจะมาตักน้ำที่หนองแห่งนี้ พงศ์เสียเวลาตักน้ำอยู่ไม่นานนักก็ได้น้ำเต็มตุ่มทุกลูก

พรตยังรุ่นอยู่กับการเตนน้อยตัวนั้น หลังเลิกเรียนเขา รุ่นอยู่กับการเตนไม่ได้งานอะไรเลย พรตให้มันออกมาวิ่งเล่นบนพื้นเรือน กระเตตัวน้อยชูหางวิ่งวนไปมา ดูมันเชื่องกว่าวันแรกมาก พอเจ้าของปอกกล้วยวางไว้ มันก็วิ่งเข้ามากิน นิ่งยงๆ พลางใช้เท้าหน้าคุ้ยเล็กๆ จับกล้วยเข้าปาก พรตส่งเสียงหัวเราะชอบใจตลอดเวลา ขณะนอนราบกับพื้นเรือน

ตะแคงหน้ามองกระเตอย่างเปลิดเปลิน

ลักครู่หนึ่งเสียงพรตตะโกนอะอะขึ้นมาดังๆ พร้อมกับเสียงพื้นเรือดังกึกๆ แม้กับพลอยตกใจชะเง้อหน้าออกมามองพลางร้องถาม แต่พรตไม่สนใจตอบ

“แมว!” เสียงพรตตะโกนไล่แมวตัวหนึ่งที่ถลันเข้ามาหมายตะครุบกระเตน้อยของเขา

“ไอแมวระยำ มึงจะกินกระเตกูอะไระ” พรตส่งเสียงขับไล่ หากเขาซ้ากว่านี้คิดเดียว กระเตน้อยโดนเขี้ยวแหลมๆ ของแมวขย้าแน่นอน เจ้าของรีบคว้ากระเตใส่ลงในช่องนำไปแขวนไว้ที่ข้างฝา แล้ววิ่งตืดๆ เข้าไปเอาหนังสือกักกับยามที่แขวนอยู่หน้าห้องนอน

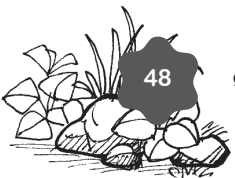
“มึงต้องเห็นดีกะกู เจ้าแมวเถื่อน” พรตโมโห พุดออกมาดังๆ พลังลงบันไดไปอย่างรีบเร่ง พรตวิ่งตามแมวเข้าไปในสวน หน้าหนังสือเตรียม หากได้จังหวะเป็นได้ยั้งทันที กระสุนหินขนาดพอเหมาะมีกักตุนไว้เต็มยาม ฝีมือยั้งหนังสือของพรตแม่นยำเอการทีเดียว

ผลัะ! เสียงลูกกระสุนหลุดจากหนังรอง

เง้ว! เจ้าแมวขโมยตัวนั้นร้องลั่น มันทะยานหายออกจากสวนไปอย่างรวดเร็ว

พรตวนเวียนหาอยู่ครู่หนึ่ง เมื่อไม่เห็นแมวตัวนั้นก็รีบออกมาจากสวน

“พงค์ แมวใครก็ไม่รู้ เกือบตะครุบกระเตไปกิน” พรตบอกพี่ชาย

พงศ์เพิ่งกลับจากตักน้ำรดผักให้แม่ ตรงมุมสวนหน้าบ้าน แม่ชุดแปลงปลูกผักพวกหอม สะระแหน่ ผักบุ้ง พริก มะเขือ รวมทั้งตะไคร้ ข่า แม่บอกว่าผักพวกนี้ไม่จำเป็นต้องซื้อให้สิ้นเปลืองเงิน น้ำรดก็อยู่ใกล้ๆ ซ้ำยังปลูกไว้กินได้ตลอดปี

“มันน่าจะเอาไปกินซะให้แล้วๆ” พงศ์อยากจะพูดออกมาอย่างนั้น เพราะนี่ก็คนที่ต้องตักน้ำรดผักแทนพรต ปรกติหน้าทีนี้เป็นของพรต แต่พงศ์ก็ยังคิดจะเอาใจพรตอยู่บ้าง เพราะเขาตั้งใจให้พรตไปเป็นเพื่อนตอนไปตักกลับที่หนองน้ำใหญ่กลางทุ่ง พงศ์นึกเสียดายที่ไม่ได้ชวนบุญสินด้วย

“มันกัดได้มัยล่ะ” พงศ์ถามไม่ตรงกับความรู้สึก

“กัดไม่ได้หรอก กุยมันร้องลั่นวิ่งหายเข้าไปหลังสวนโน่น” พรตยื่นปากบอกอย่างภูมิใจในฝีมือการยิงหนังสติ๊กของตน

พงศ์เคยคิดอยากให้พรตปล่อยกระแตไปเสีย แต่บอกไปก็คงไม่เกิดประโยชน์ เพราะพรตยังอยากเลี้ยงสัตว์อะไรอีกมากมาย หากพอจะเอามาฝากอีก

“พงศ์ พรุ่งนี้เอ็งช่วยทำกรงใส่กระแตให้หน่อยได้มัย” พรตจ้องตาพี่ชาย

“เอ็งจะเอาไม้ที่ไหนทำ กระแตตัวเท่านี้ต้องทำกรงถี่ๆ มันถึงจะออกไม่ได้” พงศ์ยังไม่รับปาก แต่กลับถามถึงอุปกรณ์ที่จะใช้ทำกรง

“ไม่ไผ่รวกลำเล็กๆ ที่พ่อตัดมาจากเขากองอยู่ใต้ถุน

นั่นไง ว่าแต่เอ็งช่วยทำได้รีเปล่า” พรตถามอีก

“พรงนี้ไม่ว่าง ครุ่นัดคณะกรรมการนักเรียนไปวางแผนการทำงาน ครูไม่อยากเสียเวลาเรียนเลยนัดประชุมกันพรงนี้” พงค์บอก

พรตทำหน้าผิตหวัง พงค์อดสงสารไม่ได้จึงพูดให้ความหวังว่า

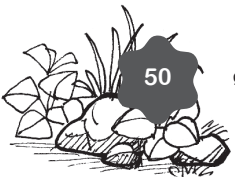
“ตอนบ่ายคงมีเวลา จะชวนบุญสินมาช่วยด้วย บุญสิน เขามีฝีมือเรื่องช่างไม้”

“จริงๆ นะ จะเตรียมไม้ ตะปู ค้อน ไว้คอย” พรต สีหน้าดีขึ้น

“เออ พรต เย็นนี้จะพาไปใส่ล้นเอาปลาไหลมาให้แม่ทำกับข้าว เอ็งช่วยเตรียมล้นไว้ด้วย อยู่ใต้ถุนบ้านนั่นแหละ” พงค์บอกพลงเอาหาบบัวรดผักไปคว่ำไว้บนชานบ้าน

ใจจริงพรตอยากหลีกเลี่ยงเพราะหนองน้ำนั้นทำให้เขาเซ็ด เมื่ออาทิตย์ที่แล้วพรตไปด้วย หลังจากใส่ล้น กลับมาถึงบ้านเขานอนเกาทั้งคืน เพราะหนองน้ำนั้นมีหอยชนิดหนึ่งตัวเล็กๆ ทำให้เกิดอาการคัน หอยชนิดนี้ชาวบ้านเรียกว่า หอยคัน

หอยคันสังเกตได้ง่ายๆ มันมักจะลอยบนผิวน้ำและตัวหอยจะไม่มีฝาปิดปาก ผิวหนังพรตแพ้หอยคันจึงทำให้เขา รู้สึกเซ็ดหลายทีจะไปหาปลาไหลที่หนองน้ำนั้น แต่เพราะอยากเอาใจพงค์ซึ่งเขาขอให้ช่วยทำกรงกระแต พรตจึงไม่ขัด แม้จะคิดปฏิเสธ

พงศ์ลงจากบ้าน เขาเตรียมไฟฉายไปด้วย เพราะว่า
จะหาทำเลตกปลาไหลได้ครบทุกบั้งก็คงเสียเวลาจนมืดค่ำ
เมื่อพงศ์ลงมาข้างล่าง พรตก็เตรียมบั้งลันไว้เรียบร้อยแล้ว

“รับรองคืนนี้ไม่ต้องนอนเกาแน่ๆ พรต ภูเตรียมสบู่อะ
มาฟอกด้วย วิธีกำจัดพิษหอยคัน พอขึ้นจากน้ำต้องรีบอาบน้ำ
ฟอกสบู่ทันที” พงศ์บอกอย่างมั่นใจ

“เราจำเป็นต้องหากินนะพรต จะรอแต่พ่อคนเดียว
ไม่ไหวหรอก กว่าพ่อจะกลับบ้านก็สี่ห้าวัน เราจะไม่มีกับข้าว
กิน”

พงศ์พูดกับพรตขณะแบกบั้งลันนำหน้า ทั้งสองมีลัน
แปดบั้ง แบกกันแบกคนละสี่บั้ง ซึ่งก็ไม่หนักหนาอะไร เพราะ
บั้งลันพ่อทำไว้นานแล้ว ลำไผ่แห้งจึงมีน้ำหนักเบา

บั้งลันทำจากกระบอกไม้ไผ่ยาวประมาณสองเมตร ใช้
ลำไผ่ขนาดน้องผู้ใหญ่เจาะปล้องทะลุถึงกัน เปิดปากแต่ให้
ส่วนปลายตัน ใช้มีดคมๆ เลาะผิวไผ่ออกบ้างเพื่อให้น้ำหนัก
เบา แล้วเจาะรูอากาศขนาดหนึ่งเซนติเมตรตามความยาวของ
ปล้องสุดท้าย ส่วนหางปากลันจะมิงปิดเพื่อป้องกันไม่ให้ปลา
ไหลที่เข้าแล้วออกมาได้

งาลันมีลักษณะเหมือนฝาซึ้ง มีรูปร่างคล้ายกรวยกลม
สานด้วยไม้ไผ่รัศมีเท่าปากกระบอกไม้ไผ่ที่ทำลันไว้ งานี้จะ
ปิดเปิดได้ มีไม้ไผ่เหลาขนาดเล็กกว่าแทงดินสอดินหนอย
สลักขวางเอาไว้เพื่อป้องกันไม้แห้งหลุดจากปาก ปลาไหลจะ
ผ่านเข้าทางงา ทำนองเข้าได้ออกไม้ไผ่ได้นั่นเอง

สองพี่น้องมาถึงหนองน้ำเมื่อตะวันอ่อนแสงลงมากแล้ว
พืดภูทอดตัวหะมีนอยู่เบื้องหลังอย่างเด่นชัด เพราะอยู่ห่าง
ไม่เกินสามกิโลเมตร

“เลียบหาหอยโข่งมาทำเหยื่อซะก่อน” พงศ์บอกพลาง
วางบังลั่นกองไว้กับพื้น

พรตทำตามบ้าง พอเหลือบมองพี่ชายอีกที เห็นเขา
ถอดเสื้อผ่่ากรองรวมไว้กับผ้าขาวม้าและไฝฉาย มีดโต้ที่ถือมา
ด้วยก็วางอยู่ข้างๆ พงศ์เหลือแต่กางเกงผ้าร่มตัวเดียวเตรียม
ลุยเต็มที่

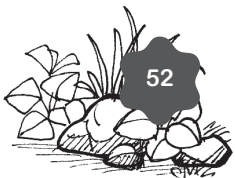
“กูแก่เลยได้มั๊ย” พรตถามหน้ายิ้มๆ พลังขัยกขย่อน
จะปล่อยกางเกงผ้าร่มให้หลุดจากตะโพก พงศ์ชำเลื่องมอง
แวบหนึ่ง ส่งเสียงหัวเราะก่อนจะบอกว่า

“อย่าแก่เลย เกิดหอยคันเล่นงานเจ้าหนู จะคันหนัก
กว่าที่อื่น” พรตเชื่อจึงดึงกางเกงบอลที่นุ่งแทนกางเกงชั้นใน
ชั้นเหมือนเดิม แล้วย่ำลงโคลนตามหลังพงศ์ไป

ฝูงนกกระจาบตกใจพากันบินขึ้นดังพริบ ก่อนจะพากัน
ถาบินข้ามหัวเด็กทั้งสองไป

“อย่าชี้ใส่หัวกูนะไว้ย!” พรตตะโกนพลางทำคอดด เขา
เกรงนกตัวใดตัวหนึ่งจะปล่อย ‘อี’ ลงมาบนศีรษะของตน
พงศ์เก็บหอยโข่งใส่ถุงหลายตัวแล้ว แต่ยังไม่เพียงพอจะทำ
เหยื่อในบังลั่น

หอยโข่งเป็นหอยขนาดใหญ่ตัวเท่ากำปั้นเด็กๆ มันชอบ
ลอยตัวอยู่กับจอกแหน เปลือกสีน้ำตาลเข้มค่อนข้างหนา บาง

วันพงศ์ก็มาเก็บไปต้มจิ้มน้ำพริกเป็นกับข้าว แต่กินบ่อยๆ ก็
รู้สึกเบื่อเหมือนกัน พ่อลืชอบกินหอยโข่ง หากพ่ออยู่บ้านต้อง
ต้มทีละหม้อหนึ่งใหญ่

“พอแล้วมั้ง พรต” พงศ์พูดขึ้นพาลางมองดูหอยในมือ
ตัวเองอย่างคาดคะเน ยังมืออยู่กับพรตอีกตั้งดูง

“พอกี่พอ” พรตส่งเสียงมา เขาลอยคอลงไปลึกลงว่า
พงศ์ มองเห็นกอกอ้อไหววูบวาบเข้ามาหาพงศ์

“กูได้เต็มดูง” พรตชูดูงหอยให้พงศ์ดู

สองพี่น้องลุยโคลนขึ้นฝั่ง ขาเปราะอะโคลนเป็นทาง มี
เศษจอกแหนติดอยู่ตามขา พงศ์รู้สึกหนักๆ ขาจึงก้มลงดู พอ
รู้ว่าเป็นอะไรก็ส่งเสียงออกมาดังลั่น

“เว้อ! ปลิงควายกัด”

พงศ์ทำขะเขยง มันกัดตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ตัว มันกิน
เลือดจนลำตัวอวบอ้วนกลม

“ช่วยหน่อยพรต เอาออกให้ที” พงศ์บอกน้องชาย

พรตไม่ขะเขยงปลิงเหมือนพงศ์ จึงใช้นิ้วจับดึงออก
มันเกาะเหนียวเป็นตังเมยึดตัวได้เป็นคืบ ลำตัวเขียวคล้ำเกือบ
ดำ ส่วนท้องเป็นสีน้ำตาลคล้ำนำขะเขยง พงศ์หัวลั่นดิกๆ
เขาารู้สึกขะเขยงมันมากกว่าจะกลัว พอตัวมันหลุดจากพงศ์
พรตยังแก้งถึงเอเลน

“ตัวเท่าสองนิ้วเลยพงศ์” พรตชูอวดพี่ชาย

“เฮ้ย! โยนทิ้ง น่าเกลียดออก” พงศ์ตะโกนบอก
น้องชาย

พรตหัวเราะร่าก่อนจะขำปลิงควายออกไปอีกทาง
หนึ่ง

